

ДА ПОВЕРИШ НА БОГ ЦЯЛОТО СИ БЪДЕЩЕ

Дейвид Уилкерсън
22 Май 2006

Един ден Господ се яви на Авраам и му даде невероятна заповед: „Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа!“ (Битие 12:1)

Колко невероятно. Бог изведнъж избра един човек и му каза: „Искам да станеш и да тръгнеш, да оставиш всичко зад теб: дома ти, роднините ти, дори страната ти. Искам да те изпратя някъде и ще ти покажа как да стигнеш до там.“

Как откликна Авраам на това невероятно слово от Господ?

“С вяра Авраам послуша, когато бе повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, и излезе без да знае къде отива.” (Евреи 11:8)

Какво целеше Бог? Защо търсеше един човек из всички народи, след което го призова да остави всичко и да тръгне на пътешествие без карта, без първоначален план, без да знае посоката? Помислете само какво искаше Бог от Авраам. Той не му показва как ще издържа и храни семейството си. Не му каза къде да отиде нито кога ще пристигне там. Той му каза само две неща в началото: „Тръгвай“ и „Аз ще ти покажа пътя.“

Колко невероятно нещо му заповяда Бог. Той каза на Авраам по същество: „От този ден нататък искам да ми дадеш цялото си бъдеще. Ще изживееш остатъка от живота си като положиш бъдещето ти в Моите ръце, ден за ден. Искам да повериш живота си на едно обещание, което Аз ти давам, Аврааме. Ако се посветиш на това, Аз ще те благословя и вода до място, което никога не си си представял.“

Мястото, на което Бог искаше да заведе Авраам е място, на което Той иска да заведе всеки член на Христовото тяло. Всъщност, Авраам е това, което библейските учени наричат „модел“ - някой, който служи за пример за това как да ходим с Господ. А примерът на Авраам ни показва от какво се нуждаят всички, които искат да угодят на Бог.

Не се заблуждавайте, Авраам не беше младеж, когато Бог го призова да се посвети. Той вече беше чичо на Лот и вероятно имаше планове да подsigури бъдещето на семейството си. Така че трябва да се е притеснявал за много неща, когато претегли Божия призив. Това означаваше да раздели семейството си от техните роднини и приятели и да трябва да вярва абсолютно на Бог, че ще се погрижи за всички тях. Въпреки това Авраам „повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда.“ (Битие 15:6)

Апостол Павел ни казва, че всички, които повярват и се доверят на Христос са деца на Авраам. Накратко, ние сме хора, които угаждаме на Бог като Му вярваме. И, както Авраам, ние сме считани за праведни, понеже спазваме призива да поверим бъдещето си в Господните ръце.

Исус също ни призовава към този начин на живот – да не мислим за утре, а да положим бъдещето в ръцете Му. „И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем? или: Какво ще пием? или: Какво ще облечем? Защото към всичко това се стремят езичниците; понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това.

Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. Затова, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Достатъчно е на деня собственото му зло.“ (Матей 6:31-34)

Исус няма предвид, че не трябва да планираме бъдещето си или да не правим нищо за него. Той по-скоро просто казва: „Не се тревожете за утрешния ден.“ Като си помислим, по-голямата част от притесненията ни са свързано с това, което може да се случи утре. Ние непрестанно се измъчваме от две малки думички: „Ами ако?“

“Ами ако икономиката се срине и изгубя работата си? Как ще си платя ипотеката? Как ще оцелее семейството ми? Ами ако си изгубя здравните осигуровки? Ако се разболея или трябва да вляза в болница ще се разорим? Или пък ако изгубя вярата си в трудни времена?“ Всички ние имаме хиляди „ами ако“ притеснения.

Исус прекъсва нашите „ами ако“ и ни казва: „Небесният ти Отец знае как да се погрижи за теб.“ Христос ни казва: „Не трябва да се притесняваш. Баща ти знае, че имаш нужда от всички тези неща и никога няма да те изостави. Той е верен да те храни, облича и да се погрижи за всичките ти нужди.“

„Погледнете небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-ценни от тях?... И за облекло защо се безпокойте? Разгледайте полските кремове как растат – не се трудят, нито предат; но ви казвам, че дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като един от тях. Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещта, няма ли много повече да облича вас, маловерци?“ (Матей 6:26, 28-30)

Ние с радост даваме цялото си минало на Господ, като Му прехвърляме миналите си грехове. Вярваме Му за опрощението на старите си провали, съмнения и страхове. Та, защо не направим така и с бъдещето си? Истината е, че повечето от нас сме се вкопчили в бъдещето си и си искаме правото да се придържаме за мечтите си. Правим плановете си независимо от Бог, след което Го молим да благослови и изпълни надеждите и желанията ни.

В този момент църквата е в период като никой друг в историята. Това е време на огромна доктринална бъркотия, а материалистичната култура на света се просмуква в нея. Божият народ се учи да има големи мечти, да има план за величие, да мисли за големи неща, „сега или никога“. Много християнски родители са притискани да осигурят кариерата на децата си, като се страхуват за бъдещето им, ако не го направят. За съжаление това е произвело поколение младежи толкова водени от желанието за успех, че всички те са стресирани, отчаяни и прегорели.

Тези деца са приели посланието, че никога не могат да имат достатъчно. В резултат на това някои са стигнали до крайности, пият и празнуват, като че всичко ще се свърши утре. Много от тях са станали свръх амбициозни студенти, които взимат лекарства за да си успокоят нервите като се опитват да постигнат невъзможен стандарт. Междувременно деца с обикновени мечти са карани да се чувстват като неуспели. И всичко това е поради страха от бъдещето.

Как се случи това? Как това се превърна в наследството, което остави поколение стари християни, които познават Божията вярност? Тези стари вярващи знаят, че Бог се е грижил за тях досега. Защо да не се погрижи вярно и за децата им?

Над цялата тази бъркотия и боричкане, над цялата тази празна борба за материални неща и плътско величие, един глас призовава със същата заповед, която чу Авраам: „Остави този живот назад. Изправи се и тръгни и нека се погрижа за утрешния ти ден. Нека планирам стъпките ти и позволи на Духа ми да те води. Предай всичките си човешки планове и се отпусни в Мен.“

Нашият праотец Авраам трябваше да остави настрана всеки план, надежда и мечта, всяка грижа за семейството си и за бъдещето. А това не беше лесно за него. Това означаваше да остави настрана всеки страх и притеснение за бъдещето и да вярва на Бог, че ще го благослови и ще го предпази при всяка ситуация. Но небесният ни Баща иска същото от народа Си и днес.

Когато Павел написа посланието си до църквата във Филипи, той беше в римски затвор

Когато Павел беше изправен на процеса в Рим, той беше поставен в ужасни условия. Той беше непрестанно охраняван от войници на преторийската армия, краката му бяха вързани за краката на войниците. Тези мъже бяха сурови, често ругаеха. Те бяха виждали всичко и за тях всеки затворник беше виновен престъпник, включително и Павел.

Представете си какви унижения преживя Павел в това положение. Нямахте време насаме със себе си, нито една секунда свобода. Всяко посещение от приятели беше строго наблюдавано, като охраната най-вероятно се присмиваше на разговорите му. Беше много лесно Павел да бъде лишен от достойнството си при тези обстоятелства.

Помислете за това: това беше много активен човек, който обичаше да пътува пътища и морета, за да общува с Божия народ. Павел се радваше най-много на посещенията си в църквите, които беше установил в този край на света. А сега той беше окован, буквално завързан за най-коравите, най-нечестиви мъже по онова време.

Дори някои от християните, които познаваха Павел започнаха да мърморят, че той носеше срам за Евангелието с това си положение: „Ако Павел наистина беше Божи човек, нямаше да му се случват такива неща. Защо Господ не го освободи? Къде е силата на молитвата на Павел? Други служители на Евангелието са благословени, защо той не е? Аполос постига големи резултати с проповедите си. Също и младите служители Тимотей и Тит. Павел просто вече няма служение.“

Как реагира Павел на това, че беше „прикован от обстоятелствата“?

Всички ние сме чували познатата фраза: „Лоши неща се случват на добрите хора.“ Изведнъж, само за няколко часа, обстоятелствата ни могат да се обърнат с главата надолу. Бъдещето ни може да се отнеме от нас, а плановете и мечтите ни да се изпарят.

Съмнявам се, че всеки, който чете това послание не познава някого, който е преминал през това. Случва се някаква трагедия, нещо, което не са могли да очакват и това променя всичко. За една нощ те са приковани от житейските си обстоятелства. Служението ни получава кутии с писма, които описват такива окови на хора, които са изправени пред невероятни обстоятелства.

Неотдавна чаках жена ми, Гуен пред лекарския кабинет, когато възрастна вдовица започна да ми разказва за деня, в който бъдещето ѝ се променило. Тя и съпруга ѝ се радвали на чудесен живот когато той получил удар. Само тя се грижела за него и изведнъж и двамата били приковани към дома си заради състоянието му. Тя обичала съпруга си и вярно се грижила за него, но в продължение на около 5 години те не могли да направят никакви планове за „утре“.

С времето той изпаднал в депресия и един ден я извикал в стаята и започнал да ѝ се оплаква. Говорил за това как удара го ограбил от мечтите и надеждите му. Казал ѝ, че тя дори няма представа какво означава да нямаш възможност дори да излезеш на разходка: „Нямаш представа какво е да страдаш тук, в леглото. През всичките тези години съм обирам от пълноценния ми живот, без надежда за утре. Няма щастие, а само скръб.“

Тя му отговорила: „Изглежда забравяш, че съм при теб през цялото време. Ти не си единствения, който страда. И аз имах надежди и мечти. През всичките тези години ти си единствения обект на енергията и грижите ми. Прислужвам ти по 24 часа на ден. И моето бъдеще ми беше отнето.“

Той починал скоро след това и въпреки, че ѝ липсва, тя изглежда малко по-добре що се отнася до „изгубените години“.

В края на краищата страданието постига всички нас и в този момент много светии са приковани от скърби. обстоятелствата им са превърнали радостта им в чувства на безпомощност и безполезност. Мнозина питат в болката си: „Защо ми се случва това? Ядосан ли ми е Бог? Къде сгрехих? Защо не отговаря на молитвите ми?“

За Павел въпроса не беше: „Защо това се случва на мен?“, а по-скоро: „Как да реагирам в тази ситуация?“ Павел имаше две възможности в това си състояние. Можеше да изпадне в мъртвешко, кисело настроение, задавайки непрестанно един и същ егоцентричен въпрос: „Защо аз?“ Можеше да пропълзи в ямата на отчаянието, като се вкара в безнадеждна депресия, изцяло погълнат от мисълта: „Ето ме – вързан, със служението ми е свършено, докато други хора навън се радват на жетва от души. Защо?“

Вместо това Павел попита: „Как настоящата ми ситуация ще донесе слава на Христос? Как може да се получи нещо много добро от изпитанието ми?“ Този Божи служител реши: „Не мога да променя състоянието си. Най-вероятно ще умра в това положение. Но знам, че стъпките ми са водени от Господ. Ще прославя Христос и ще бъда свидетелство за света докато съм в тези окови.“ „Ще бъде възвеличен Христос в тялото ми – било чрез живот или чрез смърт.“ (Филипяни 1:20)

Отношението на Павел показва единствения начин, по който можем да се откъснем от тъмната си яма, нещастие и притеснения. Виждате ли, възможно е да изгубим цялото си бъдеще нетърпеливо очакващи да бъдем освободени от страданието ни. Ако се фокусираме върху това, съвсем ще пропуснем чудото и радостта да освободени от изпитанието си.

Помислете за изказването на Павел към филипяните: „А желая да знаете, братя, че това, което се случи с мен, спомогна още повече за успеха на благовестието“ (1:12). Павел всъщност казва: „Не ме съжالياйте и не мислете, че съм обезкуражен за бъдещето ми. И, моля ви, не казвайте, че работата ми е приключила. Да, аз съм окован и страдам, но поради това се проповядва Евангелието.“

Представям си как Павел казва: „Скръбта ми стана източник на радост. Когато римските войници си отидат след като им свърши смяната, те разказват свидетелството ми на цялата казарма. След това се прибират в къщи и казват на семействата и приятелите си. Всъщност, всичко наоколо жужи от разговори за Евангелието, което проповядвам. Може би си мислите, че ръцете ми са оковани, че със служението ми е свършено, че съм в безнадеждно състояние и не мога да направя нищо за Христос. Напротив, тези окови ме накараха да проповядвам по-смело от всякога.“

Не ме разбирайте погрешно, Павел по никакъв начин не беше примирен или безразличен към обстоятелствата си. Той напълно съзнаваше болката от оковите си. Мисленето му не беше: „Това е страдание, което е позволил Бог, така че ще извлека най-доброто от него. Няма да се оплаквам, а ще си сложа щастливото лице. Никой няма да види болката ми.“ Не, никога! Не това е да предадеш бъдещето си в Божите ръце.

Обърнете внимание на последното обръщение на Павел към филипяните: „Винаги се радвайте в Господа! Пак казвам: Радвайте се!“ (Филипяни 4:4). Той не казваше: „Тези окови са благословение. Много се радвам заради болката от това че съм в затвора.“ Не, аз съм сигурен, че Павел ежедневно се молеше за освобождението си и понякога викаше за сила за да издържи. Дори Господ Исус по време на изпитанието и болката Си извика към Отец: „Защо Си Ме изоставил?“ Това е първата ни реакция когато страдаме – да викаме: „Защо?“ А Господ е търпелив към този вик.

Но Бог също така е дал всичко необходимо за това нашите „ами ако“ и „защо“ да получат отговор от Словото Му. Павел пише: „Като знаят, че съм поставен да защитавам благовестието... се проповядва Христос; и затова аз се радвам, и ще се радвам.“ (1:16, 18). С други думи той ни казва: „Решен съм Божието Слово да бъде потвърдено от реакцията ми в тази скръб. Решил съм да не опозоря Евангелието или да го накарам да изглежда безсилно.

Истината е, че Христос се проповядва от тихата ми съвест, от почивката ми във всичко това. Всеки, който ме види разбира, че Евангелието, което проповядвам ми помага в тези трудни времена. Това доказва, че Господ може да преведе всеки през всичко – огън, потоп – а Евангелието Му ще се проповядва от опит.“

Ето посланието, което чувам от Павел и Авраам: ние не трябва да вършим нещо велико за Господ. Просто трябва да Му вярваме. Нашата роля е да положим живота си в Божите ръце и да вярваме, че Той ще се погрижи за нас. Ако само направим това, Евангелието се проповядва, без значение какви са обстоятелствата ни. А Христос ще бъде разкрит в нас най-вече в най-трудните ни обстоятелства.

Сам, старейшина в нашата църква, ми каза веднъж: „Пастор Дейвид, гледам те как реагираш в трудни времена и това е свидетелство за мен.“ Това, което Сам не знае е, че неговия живот е свидетелство за мен. Той живее с хронична болка, която му позволява да спи само по няколко часа на нощ. Въпреки непрестанната си, жестока болка, посвещението му към Господ е свидетелство за всички нас. Сам може да няма видимо служение, но живота му проповядва Христос толкова мощно, колкото и всяка проповед на Павел.

Та, проповядва ли се Христос в настоящото ти изпитание? Семейството ти виждали как Евангелието работи в теб? Или виждат само паника, отчаяние и съмнения към Божията вярност? Как реагираш на скръбта си?

Павел говори за деня, в който ще се изправи пред Господ

Павел пише: „Като държите словото на живота, за да имам с какво да се хваля в Деня на Христос – че не съм тичал напразно, нито съм се трудил напразно.“ (Филипяни 2:16). Павел описваше деня, в който щеше да се изправи в Христовото присъствие и тайните на изкуплението щяха да бъдат разкрити.

Библията казва за този ден, че очите ни ще се отворят и ще видим Господната слава без укор от Него. Сърцата ни ще горят когато Той отвори всички тайни на вселената и ни покаже силата Си зад всички тях. Изведнъж ще видим истината за всичко, което е било на наше разположение при земните ни изпитания: силата на небесните ресурси, ангелите защитници, присъствието на Святия Дух.

Докато гледаме величието на тези неща, Господ ще ни каже: „През цялото време воините ми бяха строени за вас, цяла армия от мощни свидетели на ваше разположение. Виждате ли, никога не сте били в опасност от Сатана. Нямахте нито една причина да се страхувате за утрешния си ден.“

След това Христос ще ни покаже Отец и какъв съкрушителен момент ще бъде това само. Докато гледаме могъществото на небесния ни Отец, напълно ще осъзнаем любовта и грижите Му за нас и изведнъж истината ще ни удари с пълна сила: „Това беше, е и ще бъде завинаги нашия Баща, наистина великия „АЗ СЪМ“.

Ето защо Павел „говори нашироко“ за Божията вяроност. В онзи славен ден той не искаше да стои в Господното присъствие мислейки си: „Как съм могъл да бъда толкова сляп? Защо не се доверих напълно на целите на моя Господ? Всичките ми притеснения и съмнения са били напразни.“

Павел ни призовава: „Искам да се радвам в онзи ден, когато очите ми се отворят напълно. Искам да мога да се наслаждавам на всяко откровение, знаейки че съм се доверил на обещанията Му, че не съм се трудил пълен със съмнения. Искам да знам, че съм проповядвал Словото на живота със всичките си реакции към страданието ми, че се бих в добрата битка, че доказах, че моя Господ е верен.“

След това Павел обобщава всичко в това слово: „Но едно правя – като забравям задното и се простирам към предното“ (Филипяни 3:13). Накратко, той считаше, че не е възможно да положи бъдещето си в Божите ръце без първо да Му предаде миналото си. Не може да има съжаление, оживяване на старите грехове и провали, чудене какво би могло да бъде по-различно.

Както Павел, така и аз гледам с нетърпение към бъдещето си, защото знам, че Баща ми е загрижен за мен, че държи на Думата Си, че всичко съдейства за моето добро, че е с мен и никога няма да ме изостави, че ме наблюдава и че мислите Му за мен са добри, че обещанията Му не могат да пропаднат.

Призовавам те: повери на Господ утрешния си ден. И нека сегашното ти изпитание проповядва Неговата вяроност.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Trusting God with All Your Tomorrows](#) / [Да повериш на Бог цялото си бъдеще](#)